

Karin Slaughter
Azon az éjszakán

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

Karin Slaughter, 2023 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *After That Night* (HarperCollins Publishers LLC, New York, USA)

• *Magyarra fordította:* Bosnyák Edit

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2024

Átdolgozott kiadás

978-963-540-832-0

• *Borítókép:* Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

**KARIN
SLAUGHTER**

**AZON
AZ ÉJSZAKÁN**

Liznek

„Ne feledd, hogy csak az taníthat másokat,
akinek már begyógyult a sebe!”

(Forrás: ismeretlen)

Jó reggelt, Dani! Nagyon élveztem a legutóbbi estét... ritkán lehetek együtt egy gyönyörű és okos nővel... ez egy különleges párosítás.

???

Meg tudom adni neked a Stanhope-kampány elérhetőségét, ha továbbra is önkénteskedni szeretnél.

Ki vagy te?

Nagyon vicces! Tudom, hogy szükségük van toborzókra, ha segíteni szeretnél. Esetleg beugorhatnék érted a kampányközpont felé menet.

Sajnálom, de azt hiszem, összekeversz valakivel.

A Juniperen laksz, a Beaux-Arts stílusú épületben, igaz?

Nem. Összeköltöztem a barátommal.

Imádom a humorodat, Dani!
Jobban meg akarlak ismerni.
Tudom, hogy imádod a parkot bámulni a hálósobád ablakából.
Esetleg bemutatnád Lord Pantaloonsnak.

Honnan tudod, hogy van egy macskám?

Mindent tudok rólad.

Beszélgünk komolyan! Jen vett rá erre az ostoba tréfára?

Hidegrázást kapok tőled.

Állandóan a lábadon lévő anyajegy jár a fejemben, és az, hogy meg akarom csókolni
...újra...

Ki a francsal beszélek?

Valóban tudni szeretnéd?

Ez nem vicces. Áru!d el, hogy ki a fene vagy!

Az ágyad mellett álló éjjeliszekrény fiókjában van papír és toll.
Készíts egy listát azokról a dolgokról, amik halálra rémítenek!
Az vagyok én.

ELŐHANG

Sara Linton a fülére szorította a telefont, miközben az elsőéves rezidens orvost figyelte, aki éppen az egyik beteget látta el, akinek hatalmas seb tátongott a jobb karján. A frissen végzett dr. Eldin Franklinnek elég rossz napja volt. Két órával ezelőtt kezdődött el a műszakja a sürgősségi osztályon, és már életveszélyesen megfenyegette egy drogok hatása alatt álló bokszoló, valamint meg kellett vizsgálnia egy hajléktalan nő végbelét, ami nagyon rosszul sült el.

– Elhiszed, hogy ezt vágta a fejemhez?

Tessa olyan dühös volt, hogy a telefon is beleremegett, de Sara tudta, hogy a hűgának nincs szüksége bátorításra az újdonsült férje szidalmazásához.

Éppen ezért Eldint figyelte, és megborzongott, amikor a férfi úgy szívta fel a lidokaint a fecskendőbe, mint Jonas Salk a gyermekbénulás elleni oltóanyagot, amikor először próbálta ki. Jobban figyelte a fiolára, mint a betegére.

– Úgy értem, ez a fickó egyszerűen hihetetlen! – folytatta Tessa.

Sara megnyugtató hangokat hallatott, miközben áttette a telefont a másik fülére. Megkereste a tablettát, és megnyitotta Eldin betegének az aktáját. A sebnél jóval fontosabb volt az a körülmény, hogy a nővér, aki felvette a harmincéves férfit, megállapította, hogy gyorsan ver a szíve, harmincnégy fokos láza van, össze van zavarodva, és álmatlanságban szenved.

Sara felpillantott. A beteg folyamatosan vakargatta a mellkasát és a nyakát, mintha mászna a bőrén valami. A bal lába annyira remegett, hogy az ágy is remegni kezdett tőle. Egyértelmű volt, hogy alkohol-elvonási tünetekben szenved.

Eldin nem vette észre a jeleket, de ez nem volt túlságosan meglepő. Az orvosi egyetem nem készítette fel a diákokat az életszerű helyzetekre. Az első évben megtanulták, hogyan működik a test, a második évben pedig azt próbálták megértetni velük, miféle hibák kerülhetnek a rendszerbe. A harmadik évben betegekkel is találkoztak ugyan, de kizárólag egy gyakorló orvos szigorú és szükségtelenül szadisztikus felügyelete mellett. A negyedik évben pedig kiderült, hogy hol fognak rezidenskedni, ami olyan volt, mint a legrémesebb szépségkirálynő-választás. A diákoknak türelmesen ki kellett várniuk, hogy kiderüljön, vajon az egyik jó nevű klinikán kaptak-e helyet, vagy egy vidéki kisváros ócska kórházában.

Eldinnek sikerült bejutnia a Grady Memorial Kórházba, amely Atlanta egyetlen állami kórháza volt, és ennek volt a legforgalmasabb sürgősségi osztálya az egész megyében. Függetlenül attól, hogy Eldin elsőéves rezidens volt, azt hitte, hogy már mindent látott. Sara észrevette, hogy máshol járt az agya, miközben a beteg karja fölé hajolt, és befecskendezte az érzéstelítőt. Valószínűleg a vacsora körül forogtak a gondolatai, vagy az a lány járt a fejében, akit fel fog hívni, vagy azt számolgatta, hány év múlva fogja visszafizetni a diákhitelét a kamatokkal együtt, amiből meg tudna vásárolni egy házat.

Sara ránézett a főnővérre. Johna is Eldint figyelte, de a nővéreknek az volt a szokásuk, hogy nem könnyítették meg a kezdő orvosok dolgát. És hamarosan megtörtént a baj.

A beteg előredőlt, és kitátotta a száját.

– Eldin! – kiáltotta Sara, de elkésett.

Eldin hátát úgy terítette be a hányás, mintha tűzoltótömlőből locsolták volna rá. Megingott, elkerekedett a szeme a döbbenettől, azután zihálva kapkodni kezdte a levegőt.

Sara nem kelt fel a nővérpult mögött lévő székből, miközben a beteg visszahanyatlott az ágyra, és megkönnyebbülten elmosolyodott. Johna arrébb húzta Eldint, és kioktatta, mint egy kisgyereket. Eldin rémült arckifejezése ismerős volt Sarának, mert ő is a Gradyben rezidenskedett, és számtalan fejmosást kapott. Az egyetemen nem figyelmeztették a diákokat arra, hogy a megszégyenülés és a hányás segítségével válik majd belőlük igazi orvos.

– Figyelsz rám egyáltalán, Sara? – kérdezte Tessa.
– Igen. Sajnálom. – Sara igyekezett a húgára összpontosítani. – Mit is mondtál az előbb?
– Azt mondtam, ő vajon miért nem veszi észre, hogy tele van a konyhában a kibaszott szemetes?
– Tessa jóformán levegőt sem vett. – Én is egész nap dolgozom. Miért nekem kell munka után kitakarítanom a házat, kiteregetnem a ruhákat, vacsorát főzöm, és kivinnem a szemetet?

Sara hallgatott. Nem lepte meg a húga panaszáradata, mert Lemuel Ward volt a legönteltebb seggfej, akivel Sara valaha találkozott, pedig a szakmája miatt sok ilyen emberrel hozta össze a sors.

– Úgy érzem magam, mintha belecsöppentem volna *A szolgálólány meséjébe*.
– A könyvbe vagy a sorozatba? – kérdezte Sara, és kínosan ügyelt arra, hogy ne legyen gúnyos a hangja. – Arra nem emlékszem, hogy kivitte volna a szemetet...

– Az is pont ugyanígy kezdődött.
– Dr. Linton? – Kiki, az egyik beteghordó, feltette a kezét a pultra. – A hármás beteget most hozzák fel a röntgenről.

Sara némán köszönetet mondott neki, és megkereste a tableten a felvételeket. A hármás beteg egy harminckilenc éves, skizonfrén férfi volt, aki Deacon Sledgehammer néven jelentkezett be, egy golflabda méretű dudor volt a nyakán, harminckilenc fokos láza volt, és remegett. Önként beismerte, hogy az élete túlnyomó részében heroinfüggő volt, és mivel a lábában, a karjában, a lábfejeiben, a mellkasában és a hasában is szétduzzantak a vénák, kénytelen volt bőr alá beadni magának a szert, később pedig közvetlenül a nyakába és az artériákba. A röntgenfelvételek megerősítették Sara gyanúját, de nem örült annak, hogy igaza volt.

– Az én időm is ugyanolyan értékes, mint az övé – mondta Tessa. – Nevetséges ez az egész!

Sara egyetértett a húgával, de hallgatott, miközben keresztülvágott a sürgősségi osztályon. Ezen a kései órán többire lőtt és szúr sebekkel, autóbalesetekkel, túlادagolással és szívrohammal kellett foglalkozniuk, de ma éjjel szerencsére viszonylagos nyugalom uralkodott, talán azért, mert esett az eső, vagy pedig azért, mert a Braves a Tampa Bay ellen játszott. Az ágyak többsége üresen állt, és csak néhány gép sípolása törte meg a beszélgetéseket. Sara elvileg az ügyeletes gyermekorvos volt, de felajánlotta, hogy beugrik az egyik orvos helyett, aki részt akart venni a lánya iskolai rendezvényén. Nyolc óra már letelt a tizenkét órás műszakból, és eddig az volt a legrosszabb, amit látott, hogy Eldin hátát lehányta az egyik beteg.

És igazság szerint az is inkább vicces volt.

– Anya természetesen megint hozta a formáját – folytatta Tessa. – Csak annyit mondott, hogy egy rossz házasság is házasság. Azt sem tudom, hogy ez mit jelent.

Sara megnyomta az ajtó gombját.

– Hat hónapja vagy férjnél, Tessie. Ha most nem vagy mellette boldog, akkor...

– Nem állítottam, hogy nem vagyok boldog – makacskodott Tessa, habár minden egyes szava az ellenkezőjéről árulkodott. – Kétségbe vagyok esve.

– Isten hozott a házaséletben! – Sara elindult a liftek felé. – Vagy rááldozol tíz percet, és a fejéhez vágod, hogy ezt már elmondtad neki, vagy elmondod újra.

– Ez a tanácsod?

– Szándékosan nem adtam neked tanácsot – jegyezte meg Sara. – Lehet, hogy ez ócska duma, de vagy meg tudjátok oldani, vagy nem.

– Neked is sikerült megoldanod a dolgokat Jeffrey-vel.

Sara ösztönösen a szívéhez kapott, de már nem érzett olyan erős fájdalmat, amikor az özvegyiségre emlékeztették, mint régen.

– Talán megfeledkeztél arról, hogy elváltam tőle?

– Talán megfeledkeztél arról, hogy én is ott voltam? – Tessa vett egy mély lélegzetet. – Megoldottátok a problémáitokat. Újra feleségül mentél hozzá, és boldog voltál.

– Valóban az voltam – helyeselt Sara, habár a húgának nem az volt a problémája, hogy a férje megcsalta, és állandóan tele volt a szemetes, hanem az, hogy egy olyan férfihoz ment hozzá, aki nem tisztelte. – Nem titkolok el előled semmit. Erre nem létezik egyetemes megoldás, mert minden

kapcsolat más.

– Ezt én is tudom, de...

Tessa hangja elhalt, amikor a lift ajtaja kinyílt. A gépek sípolása halkabb lett. Sara úgy érezte, hogy szikrázni kezd körülötte a levegő.

Will Trent különleges ügynök állt a fürkében, és mivel éppen a telefonját bámulta, Sara kihasználta az alkalmat, és elgyönyörködött benne. Will magas volt, és karcsú, széles volt a válla, és a háromrészes öltönyben is látszott, hogy rendszeresen fut. Homokszínű haja megázott az esőben, a bal szemöldöke és a szája fölött két heg húzódott, és Sara eljátszadozott a gondolattal, hogy milyen érzés lenne, ha megcsókolná.

Will felpillantott, és elmosolyodott.

Sara vizsgozta a mosolyát.

– Halló! – mondta Tessa. – Hallottad, amit...

Sara kinyomta a hívást, és zsebre tette a telefont.

Miközben Will kilépett a liftből, a nő azon töprengett, hogyan készülhetett volna fel jobban erre a véletlen találkozásra. Például nem kellett volna nagymamás kontyba kötnie a hosszú haját, és alaposabban letörölhette volna a ketchupot a köpenyéről, ami vacsora közben került rá.

Will azonnal kiszúrta a foltot.

– Úgy tűnik, hogy...

– Az vér – vágott a szavába Sara. – Az egy vérfolt.

– Biztos vagy benne, hogy nem ketchup?

– Teljesen. Orvos vagyok, úgyhogy...

– Én pedig nyomozó vagyok, úgyhogy...

Mind a ketten elvigyorodtak, és Sara csak ekkor vette észre, hogy Will társa, Faith Mitchell szintén a fürkében van, és alig két méterre áll tőlük.

Faith színpadiasan felsóhajtott.

– Én munkához látok – mondta Willnek.

A férfi zsebre dugta a kezét, miközben Faith elindult a kórtermek felé. Vetett egy pillantást a padlóra, azután Sarára, azután a folyosóra, és már kezdett kínossá válni a csend, de a férfinak ez volt a specialitása. Rendkívül furcsa ember volt. Az sem segített a dolgon, hogy Sarának érezhetően megbénult a nyelve, amikor a közelében volt.

Kényszerítette magát, hogy megszólaljon:

– Rég láttalak.

– Két hónappal ezelőtt.

Sara elégedetten vette tudomásul, hogy Will pontosan tudja, mennyi idő telt el a legutóbbi találkozásuk óta. Arra számított, hogy Will mondani fog még valamit, de a férfi természetesen hallgatott.

– Mi járatban vagy itt? – kérdezte Sara. – Egy ügyön dolgozol?

– Igen. – A férfi szemmel láthatóan megkönnyebbült attól, hogy ismerős területre tévedtek. – Egy fickó levágta a szomszédja ujjait, mert összevesztek a fűnyírón. Miután megérkeztek a zsaruk, bepattant az autójába, és nekihajtott a legközelebbi lámpaoszlopnak.

– Micsoda zseni!

Will hangosan felnevetett, és Sara szívét kellemes melegség járta át. Úgy döntött, hogy beszélgetni fogja a férfit.

– És a georgiai FBI-irodának mi köze van az ügyhöz? Ez nem az Atlantai Rendőrségre tartozik?

– Az a fickó, aki levágta a szomszédja ujjait, egy droggereskedőnek dolgozik, akit régóta el akarunk kapni. Azt reméljük, hogy szóra tudjuk bírni.

– *Levághattok* a büntetéséből, ha tanúskodik.

Az ócska poén miatt Will nevetése ezúttal nem volt olyan őszinte. Vállat vont.

– Ez a terv.

Sara elvörösödött, és megpróbált biztonságosabb vizekre evezni.

– Az egyik betegre vártam, akit most hoznak fel a röntgenről. Nem szoktam a liftek közelében

ácsorogni.

A férfi bólintott, azután megint kínos csönd lett. Megdörzsölte az állát, amitől kissé kivörösödött a heg, amely az állától indult, és bekúszott az inggallérja alá. A mozdulat közben figyelmeztetően megcsillant az ujján a jegygyűrű. Will észrevette, hogy Sara látta a gyűrűt, és gyorsan zsebre dugta a kezét.

Sara tudta, hogy véget kell vetnie ennek a beszélgetésnek, mielőtt lángra gyúl az arca.

– Nos, biztosra veszem, hogy Faith már vár téged. Örülök, hogy újra találkoztunk, Will ügynök.

– Én is, dr. Linton.

Will odabiccentett Sarának, és követte a társát.

Mivel Sara nem akart vágyakozva utánabámulni, elővette a telefonját, és sms-ben bocsánatot kért a hűgától azért, mert váratlanul kinyomta a hívást.

Két hónap.

Will tudta, hogyan veheti fel vele a kapcsolatot, de nem jelentkezett. Ugyanakkor Sara is tudta, hogyan veheti fel a kapcsolatot Will-lel, de ő sem jelentkezett.

Újra visszajátszotta a fejében a rövid beszélgetést, de a levágós poént átugrotta, mert nem akart megint elpirulni. Képtelen volt eligazodni az eseményeken. Talán Will flörtölt vele, vagy udvarias volt, vagy az is lehet, hogy ő viselkedett ostobán, és úrrá lett rajta a kétségbeesés. Csupán annyit tudott Will Trentről, hogy a felesége korábban az Atlantai Rendőrségnél dolgozott, dühöngő őriült hírében állt, és rendszeresen eltűnt hosszabb időkre. Ennek ellenére Will továbbra is hordta a jegygyűrűjét.

Végteére is Sara anyja megmondta, hogy a rossz házasság is házasság.

Szerencsére a lift ajtaja kinyílt, mielőtt beszippanthatta volna ez az értelmetlen gondolatmenet.

– Helló, doki! – Deacon Sledgehammer tolószékben ült, de Sara kedvéért megpróbált felállni. Kórházi hálóinget és fekete gyapjúzoknit viselt, és a nyaka fájdalmasan vörösnek és duzzadtnak látszott. A bőr alá fecskendezés miatt a karja, a lába és a homloka tele volt kerek hegekkel. – Rájött, mi bajom van?

– Igen. – Sara átvette a kerekesszéket a beteghordótól, és ellenállt a kísértésnek, hogy vessen még egy utolsó pillantást Willre, mint Lót felesége. – Tizenkét darab injekciós tű van beletörve a nyakába, és több is betályogosodott. Ezért van bedagadva a nyaka, és ezért tud nehezen nyelni. Elég súlyos fertőzést szedett össze.

– A picsába! – Deacon reszelős hangon felsóhajtott. – Ez úgy hangzik, mintha belehalhatnék.

– Bele is halhat. – Sara nem akart hazudni a betegnek. – Műtéti úton el kell távolítanunk a tüket, utána pedig legalább egy hétig bent kell maradnia a kórházban, hogy infúzió keresztül antibiotikumot kapjon. Az elvonási tüneteket is kezelni kell, és egyik sem lesz könnyű.

– A francba! – dűnnyögte a férfi. – Meg fog látogatni?

– Természetesen. Holnap szabadnapom van, de vasárnap egész nap itt leszek.

Sara kinyitotta az ajtót a mágneskártyája segítségével, és engedélyt adott magának arra, hogy mégiscsak vessen egy pillantást a válla fölött Willre. A férfi már a folyosó túlsó végén járt, és bekanyarodott a sarkon.

– Az a fickó ideadta nekem a zokniját.

Sara a beteg felé fordult.

– A múlt héten, amikor a bíróság épülete előtt ültem – folytatta Deacon, és rábökött a fekete gyapjúzoknira. – Pokolian hideg volt. Az a fickó levette a zokniját, és odaadta nekem.

Sara szíve hevesen megdobbant.

– Ez nagyon kedves volt tőle.

– Az a kibaszott zsarú valószínűleg lehallgatót rakott bele. – Deacon a szája elé emelte az ujját.

– Vigyázzon, mit mond!

– Rendben van.

Sara nem akart vitatkozni egy életveszélyes fertőzésben szenvedő skizofrén férfival. Már abból is kimerítő társalgás lett, hogy hosszú, vörösesbarna haja van, és balkezes.

Odagurította a beteget a hármasszámú, függönnyel elválasztott fülkéhez, azután felsegítette

az ágyra. Az alultápláltság miatt a férfinak olyan vékony volt a karja, mint egy elszáradt gally. A haja mocskos volt, több foga is hiányzott, a kora ellenére hatvanévesnek látszott, és úgy mozgott, mint egy nyolcvanéves. Sara valószínűnek tartotta, hogy nem fog túlélni még egy telet. Vagy a heroin, vagy az időjárás, vagy a fertőzés fog végezni vele.

– Tudom, mi jár a fejében. – Deacon öregesen felnyögött, miközben lehanyatlott az ágyra. – Fel akarja hívni a rokonaimat.

– Azt akarja, hogy felhívjam őket?

– Nem. És a szociális munkásokra sincs szükségem. – Deacon megvakarta az egyik heget a karján. – Hallgasson ide, doki! Szarházi alak vagyok.

– Nekem ez nem tűnt fel.

– Nos, magának szerencséje volt. Ma éppen jó napom van. – Deacon hirtelen elhallgatott, mintha csak akkor fogta volna fel, hogy talán nem fogja megélni a holnapot. – A pszichés állapotom olyan, amilyen, és függő vagyok. Imádom a heroint, nem könnyítem meg az emberek dolgát.

– Rossz lapokat osztottak magának – felelte higgadtan Sara. – De ez még nem jelenti, hogy rossz ember.

– Igen, de a családomnak borzalmas dolgokon kellett keresztülmennie miattam, ezért tíz évvel ezelőtt mindenből kitagadtak, és nem hibáztatom őket ezért. Rengeteg okot szolgáltattam erre. Loptam, hazudtam, csaltam, verekedtem... Nos, már megmondtam, hogy egy seggfej vagyok.

Sara felkőnyökölt az ágy korlátjára.

– Mit tehetek magáért?

– Ha nem élem túl, értesítené az anyámat? De ne úgy, hogy rosszul érezze magát! Szerintem megkönnyebbülés lesz neki.

Sara elővett a zsebéből egy tollat és egy jegyzetfüzetet.

– Írja le a nevét és a telefonszámát!

– Mondja meg neki, hogy nem féltém! – Deacon olyan erősen nyomta rá a tollat a papírra, hogy szinte felkarcolta. Kigördült a szeméből néhány könnycsepp. – Mondja meg neki, hogy nem hibáztattam őt! És... és azt is mondja meg neki, hogy szerettem!

– Remélem, hogy erre nem lesz szükség, de megígérem, hogy felhívom, ha arra kerül a sor.

– De csak akkor, oké? Hamarabb ne! Nem kell tudnia, hogy még életben vagyok. Csak akkor hívja fel, ha... – Deaconnek elcsuklott a hangja, és remegett a keze, amikor visszaadta a tollat meg a füzetet Sarának. – Ugye érti, miről beszélek?

– Igen. – Sara megérintette a férfi vállát. – Előjegyzem a műtetre, és bekötjük az infúziót, hogy adhassak magának valamit, amitől jobban fogja érezni magát.

– Kösz, doki!

Sara behúzta maga mögött a függönyt, felemelte a nővérpultban lévő telefon kagylóját, rácsipogott a műtősökre, azután bepötyögte az infúzióval kapcsolatos utasításokat a tabletbe.

– Hé! – Eldin azóta lezuhanyozott, és felvett egy tiszta köpenyt. – Intravénásan telepumpáltam a részeg betegemet diazepammal. Most ágyra vár.

– Adj hozzá multivitamint és ötszáz milligramm tiamint, hogy megelőzzük a...

– A Wernike-féle encefalopátiát – fejezte be a mondatot Eldin. – Jó ötlet.

Sara úgy vélte, hogy a rezidens túlságosan magabiztos ahhoz képest, hogy az imént hányta le az egyik beteg. Mivel ma este ő felügyelte a munkáját, az volt a kötelessége, hogy rendre utasítsa, hogy ez többé ne forduljon elő.

– Ez nem ötlet, Eldin – mondta. – Ez a szokásos eljárás azért, hogy megelőzzük a rángógörcsöket, és megnyugtassuk a beteget. A detox olyan, mint a pokol, és a beteged szemmel láthatóan szenved. Nem részeg, hanem egy harmincegy éves férfi, aki alkoholfüggőségben szenved.

Eldin szégyenkezve lesütötte a szemét.

– Oké. Igazad van.

De Sara még nem végzett:

– Elolvastad a nővér feljegyzéseit? Részletesen kifaggatta a beteget a kórtörténetéről. Önként

bevallotta, hogy mindennap megiszik öt sört. Nem tanították meg nektek az egyetemen, hogy az önként bevallott italok számát mindig meg kell duplázni?

– De igen.

– Helyes. A beteged azt is elmondta, hogy megpróbált leszokni. Három napja egy kortyot sem ivott. Itt van minden a kórlapján.

– És Johna erről miért nem szólt nekem? – kérdezte dühösen Eldin.

– Miért nem olvastad el a feljegyzéseit? Miért nem vetted észre, hogy beteged akut influenzában szenved, és úgy vakarássza a bőrét, mintha hangyák mászkálnának rajta? – Sara elégedetten állapította meg, hogy a rezidens megint elszégyellte magát. – Tanulj ebből az esetből, Eldin! Legközelebb jobban kell gondoskodnod a betegedről.

– Igazad van. Sajnálom. – Eldin vett egy mély lélegzetet, és lassan kifújta a levegőt. – Jézusom! Vajon bele fogok valaha tanulni ebbe?

– Elárulom, mit mondott nekem a támogató orvosom rezidens koromban – felelte Sara, mert megkönyörült rajta. – Azt mondta, hogy maga vagy átkozottul jó orvos, vagy egy pszichopata, akinek sikerült átvernie a legokosabb főnököt.

Eldin elnevette magát.

– Kérdezhetek tőled valamit?

– Persze.

– Te is itt rezidenskedtél, igaz? – kérdezte Eldin, és Sara bólintott. – Úgy hallottam, hogy sikerült szerezned egy gyermekszívsebészeti szakképzési helyet dr. Nygaard mellett, ami lenyűgöző teljesítmény. Miért mentél el?

Sara már épp válaszra nyitotta a száját, de hirtelen rossz előérzete támadt. Az ösztönei azt súgták, hogy kellemetlenül fog alakulni az éjszaka hátalévő része.

A következő pillanatban kinyílt a mentőautók parkolójához vezető ajtó, és Johna szaladt végig a folyosón.

– Közlekedési baleset történt a kórház előtt, Sara! Egy Mercedes belehajtott az egyik mentőautóba. Most húzzák ki a sérültet az autóból.

Sara futva indult a traumatológiai részleg felé, és Eldin szorosán követte.

– Pontosan kövesd az utasításaimat, Eldin! – figyelmeztette Sara a férfit, mert látta rajta, hogy ideges. – És ne legyél láb alatt!

Belebújt egy steril köpenybe, miközben a mentősök betolták a hordágyra szíjazott sérültet. Mindannyian eláztak odakint az esőben, és az egyik mentős sorolni kezdte a legfontosabb információkat:

– Dani Cooper, tizenkilenc éves nő, autóbalesetet szenvedett, fejsérülése és mellkasi fájdalma van, és légzési nehézséggel küzd. Körülbelül harminc mérföld per órás sebességgel hajtott bele a mentőautóba. A hasán lévő sérülés felszíninek látszik. A vérnyomása 80 per 40, a szívverése 108. A jobb oldalon tiszta a légzése, a bal oldalon gyengének tűnik. Sóoldatot kötöttünk be neki intravénásan.

A traumatológiai részleg hirtelen megtelt profi módon balettozó emberekkel: ápolónőkkel, légzéstámogató szakemberrel, radiográfussal és jegyzőkönyvvezetővel. Mindenkinek megvolt a maga feladata. Berakták a katétereket, vért vettek, megállapították a beteg vércsoportját, levágták róla a ruhákat, rátették a vérnyomásmérő mandzsettát, megmérték a vér oxigénszintjét, rátették a lélegeztetőmaszkot, egy ember pedig kizárólag azt figyelte, hogy ki mit és miből mennyit használ fel.

– Röntgenfelvételekre és vérre van szükségem – kiáltotta Sara. – Katéterezzék meg, és vizsgálják meg a vizeletét! Készítsenek egy CT-t a nyakáról és a fejről, és csipogjanak rá a mütősökre, hogy álljanak készenlétben!

A mentősök átrakták a fiatal nőt az ágyra, aki rettenetesen sápadt volt, elkerekedett a szeme a rémülettől, és vacogott a foga.

– Dani! – mondta Sara. – Dr. Linton vagyok. Gondoskodni fogok magáról. El tudja mondani nekem, mi történt?

– A... a... autó – suttogta alig hallhatóan Dani. – Ott... ott tértem magamhoz.

– Rendben van. Hol fáj? Meg tudja mutatni?

Dani a hasa bal oldalához emelte a kezét. A mentősök már bekötözték a mellkasán lévő sebet, de a felsőteste bevörösödött és belilult ott, ahol erős ütés érte. Valószínűleg nekivágódott a kormányon. Sara a sztetoszkópja segítségével meghallgatta a nő hasát és tüdejét.

– A bélrendszeri hangok normálisak – kiáltotta Sara. – Venne a kedvemért egy nagy levegőt, Dani?

A lány sípolva és nehézkesen beszívta a levegőt.

– Légmelle van a bal oldalon – kiáltotta a többieknek Sara. – Készüljenek fel a becsövezésre! Szükségem van egy torakotómiás tálcára.

Dani megpróbálta követni a tekintetével az eseményeket. A szakemberek kinyitották a szekrényeket, és tálcákra pakolták a szükséges eszközöket: fertőtlenítőszer, steril kesztyűk, szike, érzéstelenítő.

– Semmi baj, Dani! – Sara lehajolt hozzá, hogy elterelje a figyelmét az eseményekről. – Nézzen rám! Összeomlott a tüdeje. Bele fogunk dugni egy csövet, hogy...

– Én nem... nem... – Dani nehezen kapott levegőt, és a lárma miatt alig lehetett hallani a hangját. – Meg kellett szöknöm...

– Oké. – Sara elsimította a nő haját a homlokából, és ellenőrizte, hogy van-e fejsérülése. – Fáj a feje?

– Igen... állandóan cseng a fülem, és...

– Értem. – Sara ellenőrizte a pupilláját. Dani nyilvánvalóan agyrázkódást kapott. – Meg tudja mondani nekem, hol fáj a legjobban?

– Az... az a férfi... bántott engem. Azt hiszem... azt hiszem, megerőszakolt.

Sara döbbsen megborzongott, és hirtelen elcsöndesedett körülötte a szoba. Csak Dani hangját hallotta:

– Drogot kevert az italomba. – Dani megpróbált nyelni, de köhögni kezdett. – Amikor magamhoz tértem... rajtam feküdt... utána az autóban voltam, de nem tudom... nem tudom, hogy kerültem oda, és...

– Ki volt az, Dani? Ki erőszakolta meg?

A nőnek remegni kezdett a szemhéja.

– Dani! Maradjon velem, Dani! – Sara észrevette, hogy a fiatal nő ajkából kezd kifutni a szín, és a kollégái felé fordult: – Szükségem van arra a tálcára!

– Állítsa meg! – suttogta Dani. – Kérem... kérem, állítsa meg!

– Kit állítsak meg? Dani? Dani!

A lány vetett egy könnyörgő pillantás Sarára, megint remegni kezdett a szemhéja, azután lecsukódott, és a feje oldalra bukott.

– Dani! – Sara rányomta a sztetoszkópot a mellkasára, de semmit sem hallott. A tizenkilenc éves nő haldoklott. Sara megőrizte a hidegvérét, és ismét a csapata felé fordult: – Nincs szíverrése. Megkezdem az újraélesztést.

A légzéstámogató szakember felkapta a lélegeztetőtubust és a maszkot, hogy levegőt pumpálhasson a beteg tüdejébe. Sara összekulcsolta az ujjait, és ráfektette a tenyerét Dani mellkasára, felkészülve rá, hogy vért pumpáljon a szívbe és az agyba addig, amíg a defibrillátor segítségével visszaállítják a szív normális ritmusát. A teljes súlyával ránehezedett Dani mellkasára, és a bordák recsenő hangot hallattak.

– A picsába! – Sara gyorsan összeszedte magát. – El vannak törve a bordái. Manuálisan nem tudom újraélesztetni. Defibrillálnunk kell.

Johna már odatolta az ágyhoz a kocsit, a defibrillátor fel volt töltve, és a párnák rákerültek Dani élettelen testére.

Sara gyorsan felemelte a kezét, hogy ne érjen hozzá a fémágyhoz.

– Tiszta! – kiáltotta Johna, és megnyomta a gombokat.

Dani teste görcsösen megrándult a háromezer voltnyi feszültségtől. A monitor csippan egyet,

és mindannyian lélegzet-visszafojtva várták, hogy beindult-e a szív, de a monitoron látható vonal vízszintes maradt.

– Újra! – adta ki az utasítást Sara.

Még egy áramütés. Még egy csippanás. Még egy vízszintes vonal.

Sara sorra vette a lehetőségeket. A szívmasszázs nem jöhetett szóba, a defibrillátor nem használt, és nem vághatták fel a sérült mellkasát, mert nem volt mit felvágni. A törött bordák miatt ugyanis a mellkas fala instabillá vált, amitől a légzés folyamata megváltozott.

Azt gyanította, hogy Dani Cooper második, harmadik és ötödik bordája több helyen is eltört, amikor belé vágódott a kormány, ami azt jelentette, hogy az éles csontszilánkok szabadon mozogtak a mellkasában, és felhasíthatták Dani szívét és a tüdejét. A tizenkilenc éves nőnek minimális esélye volt a túlélésre.

Sara hirtelen újra érzékelné kezdte a körülötte lévő zajokat: a hiábavaló oxigén sziszegését, a vérnyomásmérő mandzsetta sziszegését, a gépek sípolását. Valaki kikapcsolta a vészjelzőt.

– Oké – dünnyögte halkán Sara. Volt egy terve. Lefejtette a kötést a Dani bal oldalán lévő sebről, és Betadine-t locsolt bele. – Mi a tizenegyedik és a tizenkettedik borda legjellegzetesebb tulajdonsága, Eldin?

– Nos... – A rezidens végignézte, ahogy Sara felhúz egy steril kesztyűt. – Azok a lengőbordák. Többnyire a középső axilláris vonalnál érnek véget, ahol a laterális fal izomzata van.

– Így igaz.

Sara elvett egy szikét a tálcáról, belevágott a sebbe, és óvatosan lehámozta a zsírt az izmokról, azután belevágott a rekeszizomba, hogy készíthessen egy ökölnyi méretű lyukat.

Vetett egy pillantást Johnára. Az ápolónőnek tátva maradt a szája a meglepetéstől, de bólintott. Daninek ez volt az egyetlen esélye a túlélésre.

Sara bedugta a kezét a lyukba, és a rekeszizmok rászorultak a csuklójára. A bütykei végigcsúsztak a bordák alatt. A tüdő le volt eresztve, mint egy lyukas léggömb. A gyomor és a lép síkos volt, és rugalmas. Sara lehunyta a szemét, és az anatómiára összpontosított, miközben benyúlt Dani mellkasába. Az ujjai hegye hozzáért a vérrel teli szívhez. Óvatosan rákulcsolta az ujjait, felpillantott a monitorra, és megszorította a szervet.

A vonal ugrott egyet.

Sara megint megszorította a szívét.

Még egy ugrás.

Sara folyamatosan pumpálta a vért a szívbe, a szerv normális ritmusában. Megint lehunyta a szemét, és a monitor csipogását hallgatta. Érezte az artériákat, és úgy látta őket maga előtt, mint egy térképet: a jobb oldali koszorúér, az ér hátsó, leszálló ága, a bal koronária két ága...

A belső szervek közül a szívhez kapcsolódott a legtöbb érzélem. Az emberi szívét össze lehetett törni, meg lehetett tölteni szeretettel vagy boldogsággal, és hevesen meg tudott dobanni, amikor a szív tulajdonosa megpillantotta rajongása tárgyát a liftben. Amikor hűséget fogadunk, a szívünk fölé emeljük a kezünket. Úgy fejezzük ki az őszinteségünket vagy a tiszteletünket, hogy a szívünkre tesszük a kezünket. A kegyetlen embereket szívtelennek nevezzük. Az ország déli részén azt szokták mondani azoknak, akiknek nincs túl sok eszük, hogy *áldott jó a szíved*. Egy jó cselekedet *jót tesz a szívnek*. Amikor Sara és Tessa kicsi volt, Tessa gyakran rajzolt keresztet a szíve fölé. Elcsente Sara ruháit, CD-it és könyveit, és amikor megesküdt, hogy soha többé nem fogja megtenni, azt mondta, hogy *tiszta szívemből fogadom*.

Sara nem tudta, hogy Dani Cooper meg fog-e halni, de tiszta szívéből megesküdt, hogy mindent el fog követni azért, hogy megállítsa a férfit, aki megerőszkolta.

HÁROM ÉVVEL KÉSŐBB

1

-El tudja mondani nekünk, mi történt azután, dr. Linton? – kérdezte Maritza Aguilar, Dani Cooper családjának az ügyvédje, miközben odasétált a tanúk padjához.

Sara vett egy mély lélegzetet.

– Felmásztam a hordágyra, és engem is begurítottak a műtőbe, hogy folyamatosan pumpálhassam Dani szívét. Bemosdattak a beavatkozáshoz, azután a sebészek átvették a munkát.

– És azután?

– Végignéztem a beavatkozást. – Sara egy pillanatra lehunyta a szemét, és három évvel később is maga előtt látta a műtőasztalon fekvő Danit. A szemhéja le volt ragasztva, egy cső vezetett ki a szájából, fel volt vágva és szét volt nyitva a mellkasa, és a benne lévő fehér csontszilánkok úgy néztek ki, mint a konfettik. – A sebészek mindent megtettek Daniért, de nem tudták megmenteni. Hajnali három óra körül halottnak nyilvánították.

– Köszönöm. – Maritza visszament az asztalához, belelapozott a jegyzeteibe, és a kollégája odasúgott neki valamit. – Kaphatnék néhány percet, bírónő?

– Igyekezzen! – felelte Elaina Tedeschi bíró.

A tárgyalóteremben csak az esküdtek fészkelődése, a padosorokban ülők köhögése és tüszögése törte meg a csendet. Sara megint vett egy mély lélegzetet. Három órája ült a tanúk padján. Most jöttek vissza az ebédszünetből, és mindenki fáradt volt. Ennek ellenére egyenesen tartotta a fejét és a hátát, és a terem hátsó falán lógó órára szegezte a tekintetét.

Egy újságíró is ült a teremben, aki a telefonját nyomkodta, de Sara szándékosan nem vett róla tudomást. Dani szüleine képtelen volt ránézni, mert a gyászuk legalább olyan fájdalmas volt, mint a reményük, hogy valamiféle megnyugvásra lelnek. Az esküdtekre sem akart ránézni, nehogy találkozzon az egyikükkel a pillantása, és rossz üzenetet közvetítsen neki. A tárgyalóteremben meleg volt, a levegő áporodott. A valóságban nem zajlottak le olyan gyorsan a tárgyalások, mint a tévében, és nem is voltak annyira érdekesek. Az orvosi szakkifejezések megterhelték és összezavarták az esküdteket. Sara azt akarta, hogy a tényekre összpontosítsanak, és ne azon töprengjenek, hogy az egyik tanú miért vetett rájuk olyan furcsa pillantást.

Ez a per nem Saráról szólt, hanem arról az ígéretről, amit Dani Coopernek tett. Meg kell állítani azt a férfit, aki bántalmazta őt.

Vetett egy pillantást IV. Thomas Michal McAllisterre. A huszokét éves fiatalember a védelem asztala mögött ült a drága ügyvédei társaságában. A szülei, Mac és Britt McAllister, közvetlenül a háta mögött foglaltak helyet. A bírónő utasításainak megfelelően Tommyt *válaszadónak* kellett szólítani *vádlott* helyett, hogy az esküdtek számára egyértelmű legyen, hogy ez egy polgári peres ügy. Ebben az esetben nem a szabadság vagy a börtön a tét, hanem egy több millió dolláros kártérítés Daniella Cooper halála miatt. Mac és Britt megengedhette volna magának, hogy kifizesse ezt az összeget, de a fiuk jó hírét a vagyonuk segítségével sem tudják megmenteni, ezért tisztára kell őt mosniuk.

Természetesen mindent elkövettek azért, hogy bevédjék Tommyt. Felvettek egy publicistát, aki a médiával tartotta a kapcsolatot, és Douglas Fanninget bízták meg a fiuk képviselével, aki a „Cápa” néven vált közismertté, mivel darabokra szedte a tanúkat.

A tárgyalás csak két napja tartott, de Fanningnek máris sikerült elérnie, hogy Tommy „fiatalkori kicsapongásai” ne kerüljenek szóba részletesen, mintha minden más kölyköt letartóztattak volna tizenegy éves korában azért, mert megkínózta a szomszéd kutyáját, nemi erőszakkal vádolták volna meg a gimnázium első évében, és annyi MDMA-t találtak volna a hátizsákjában egy órával a ballagás előtt, amennyi az egész osztálynak elég lett volna. Kétezer-ötszáz dolláros órabérért ugyanis fel lehet fogadni egy olyan ügyvédet, aki szentet tud csinálni egy ragadozóból.